

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 780/2015-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészáros a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Milošom Levrincom PhD., Advokátska kancelária BAKO JANČIAR LEVRINC – advokáti, s. r. o., J. Kozáčka 13E, Zvolen, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 Co 1112/2014-597 z 25. júna 2015 a rozsudkom Okresného súdu Brezno č. k. 4 C 86/2012-547 z 28. augusta 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 Co 1112/2014-597 z 25. júna 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Okresného súdu Brezno (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 C 86/2012-547 z 28. augusta 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“; spolu ďalej len „napadnuté rozsudky“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka vedie s navrhovateľmi (1 až 3) spor o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti.

Rozsudkom okresného súdu bolo určené, že navrhovatelia sú vlastníkami nehnuteľností vedených Správou katastra v Brezne pre katastrálne územie Brezno tak, ako je bližšie špecifikované vo výroku rozsudku.

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka v zákonnej lehote odvolanie.

Rozsudkom krajského súdu bol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdený.

Proti napadnutým rozsudkom podala sťažovateľka 25. augusta 2015 na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) dovolanie, o ktorom nebolo do dňa doručenia tejto sťažnosti ústavnému súdu rozhodnuté.

„Sťažovateľka sa teda z dôvodu právnej istoty v zákonnej dvojmesačnej lehote od právoplatnosti napadnutých rozsudkov domáha ochrany svojich základných práv a slobôd súčasne aj podaním tejto ústavnej sťažnosti na Ústavnom súde Slovenskej republiky.“

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal toto uznesenie:

„Senát Ústavného súdu Slovenskej republiky sťažnosť sťažovateľky: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvale bytom [REDAKOVANÉ], SR, štátna občianka SR, prijíma na ďalšie konanie.“

a tento nález:

„Základné právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z Článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Článku 46 ods. 1, Článku 47 ods. 2, ods. 3 a Článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, zo dňa 25.06.2015, č. k. 15Co/1112/2014 - 597 a Rozsudkom Okresného súdu Brezno zo dňa 28.08.2014, č. k. 4C 86/2012 - 547, porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, zo dňa 25.06.2015, č. k. 15Co/1112/2014 - 597 a Rozsudok Okresného súdu Brezno zo dňa 28.08.2014, č. k. 4C 86/2012 - 547, zrušuje a vec vracia Okresnému súdu v Brezne na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

V ďalšom sťažovateľka navrhla odložiť vykonateľnosť napadnutých rozsudkov a žiadala náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Zo sťažnosti ústavný súd zistil, že proti namietaným rozsudkom podala sťažovateľka 25. augusta 2015 v zmysle ustanovenia § 236 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok dovolanie.

Vzhľadom na uvedenú skutočnosť možno uzavrieť, že v súčasnom štádiu právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky má najvyšší súd v rámci dovolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu (m. m. II. ÚS 367/2014).

Ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných procesných noriem (Občiansky súdny poriadok). Ide o jeden zo základných princípov, ktoré ovládajú konanie pred ústavným súdom, a to o princíp subsidiarity. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu

do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Ústavný súd preto zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, II. ÚS 196/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je táto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie ústavnej sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2007 vo veci *Soffer v. Česká republika*, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci *Zvolský a Zvolská v. Česká republika*, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti z dôvodu neprípustnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2015